

EEN EIGENTIJD'S BEZOEK AAN STAFFA

KEES WAIJ

Mijn vrouw en ik kamperen regelmatig in de Schotse Hooglanden. De stilte, het ruige klimaat en de woeste natuur hebben voor ons een buitengewone bekoring. In 199. echter, gaf onze kleinzoon Pjotr (typetje Michel Verne maar dan in het kwadraat) te kennen dat hij ons graag naar Schotland wilde vergezellen. Prima ideeetje vonden wij; wij houden van hem en zijn ouders konden eens rustig van hun vakantie genieten!

Ondanks het grote verschil in leeftijd en interesses is het voor ons alle drie een fantastische vakantie geworden. Mijn vrouw en ik hebben weliswaar bijna geen voettochten kunnen maken. Maar daar tegenover stond wel, dat wij de toeristische mogelijkheden van Schotland met geheel andere ogen gingen bekijken. Wat kan een hevig puberende tiener interesseren? De Highland Games bijvoorbeeld. Voor deze sportieve wedstrijd vielen wij met onze neus in de boter. We konden de wereldkampioenschappen meemaken. Kolossaal wat deze krachtpatsers(-sters) aan boomstammen, hamers en stenen konden wegslingeren!

De verraderlijk snel opkomende mistbanken, die het wandelen op de Munroes regelmatig levensgevaarlijk maken en waarvoor wij Pjotr ernstig hadden gewaarschuwd (door hem lacherig als oude-mensen-praat afgedaan) heeft hij mogen ervaren op de Ben Nevis. Een tiental meters voor ons uitlopend merkte hij de ons snel inhalende mistbank niet op en kon ons, toen hij omkeek, tot zijn diepe ellende niet meer zien. Gelukkig is de jongen blijven staan, zodat we na enige minuten weer bij elkaar waren. Hij heeft het er nog over!

Het hoogtepunt van deze vakantie was echter wel ons bezoek aan het eiland Staffa. De belangrijkste gebeurtenissen uit het boek van Jules Verne “De Wonderstraal” vinden immers plaats op deze merkwaardige bazaltformatie. Zouden wij, net als Verne’s helden, een jacht moeten huren om er te komen?

Op goed geluk zetten we onze tentjes op in de buurt van de badplaats Oban. Wat een verschrikkelijk laag cijfer voor aardrijkskunde moet Miss Helena Campbell op school hebben gehad, toen ze dacht om vanuit Oban vrij uitzicht over de Atlantische Oceaan te hebben! Zeker is er water genoeg. Maar het eiland Kerrera ligt voor Oban in de Firth of Lorn. Daarachter ligt het uitgestrekte eiland Mull.

Al snel kwamen we tot de ontdekking dat Staffa, (waarvan ik nooit geweten zou hebben dat het bestond als ik “De Wonderstraal” niet had gelezen), een belangrijke bron van inkomsten voor de inwoners van Oban betekende. Vele kleine reisbureautjes nodigen de toerist uit om toch vooral een dagtocht naar Mull, Iona en Staffa te maken. Voor 26 pond per persoon leg je ongeveer 120 mijlen af en ben je bijna 10 uur in touw.

Om 10 uur ’s morgens stonden we bij de veerboot naar Craignure op Mull. Met deze veerboot staken we de Firth of Lorn over. Rechts van ons zagen we de Lady Rock, een kleine rots in het water voor de punt van Lismore. Lady Rock dankt haar naam aan de onaardige manier waarop de “Chief” van de MacLeans van Duart zijn huwelijksproblemen meende te kunnen oplossen. Bij laag water liet hij zijn vrouw eenzaam op deze rots achter in de wetenschap dat het snel wassende water haar zou verzwelgen... Enige dagen later ging hij in diepe rouw de mysterieuze verdwijning van zijn vrouw aan zijn schoonvader, de hertog van Argyll, melden. Nadat hij zijn verhaal aan de hertog had verteld, ging de deur open en kwam zijn vrouw gezond en wel de kamer binnen. (Zij was gered door een toevallig passerende visser die zo vriendelijk was haar naar haar vader te brengen). MacLeans kwam er die dag gemakkelijk van af; hij kon ongestraft naar zijn kasteel terugkeren. Een paar jaar werd zijn laaghartige daad toch nog gewroken en werd hij door zijn zwager (een Campbell van Calder) te Edinburgh gedood.

In Craignure werden wij naar een ongehoord oude bus, uit de nadagen van koningin Victoria vermoed ik, geloodst en reden we door een praktisch onbewoond, overweldigend mooi landschap, in dat naar uitlaatgassen en afgewerkte olie stinkende vehikel, in ongeveer twee uur naar Fionnphort.

Hier stapten we over in de kleine motorsloep de “Ossian of Staffa”. Het hoogtepunt van onze reis naderde!

We hadden geluk, het weer was redelijk goed en de oceaan vrij rustig. We konden Staffa betreden!

Enige ontroering was ons niet vreemd. Miss Helena en haar merkwaardige oompjes waren ons immers voorgegaan! Vanaf een kleine aanlegsteiger bij de Clamshell Cave ging een trap steil omhoog, waarna we over de bazaltkoppen naar Fingal’s Cave (Gaelic: Uaimh Binn betekent “de muzikale

grot”) konden lopen. Het was een hele belevenis om aan de ingang van de grot te staan waarin Verne die hoogst dramatische gebeurtenissen laat afspelen. Eerlijk gezegd, de grot zag er onheilspellend genoeg uit en was bovendien ontoegankelijk geworden. Het pad, waarover de vroegere bezoekers onbekommerd naar binnen hadden kunnen lopen, was verweerd en grotendeels weggespoeld; van de ijzeren leuning waren slechts de verroeste bevestigingspunten en wat stukken verwrongen metaal over.

Heel diep in de grot zag ik nog de uitholling die met de naam “Fingal’s armstoel” wordt aangeduid en waarin Miss Helena enige benauwde uurtjes had doorgebracht. Een plek waar een verstandig, welopgevoed meisje eigenlijk niet behoorde te komen....

De dienstregeling stond nog even toe om over het eilandje te lopen en naar de plek te gaan waar Miss Helena en Olivier Sinclair vergaten te kijken toen de “Groene Straal” kon worden waargenomen. Daarna waren de ons ter beschikking staande 40 minuten al weer om en moesten we ons naar het bootje haasten. Onze ligplaats was alweer nodig voor de volgende lading bezoekers. De “Ossian of Staffa” bracht ons naar Iona.

Iona is het kleine Heilige Eiland waar in de oude tijden de koningen van Schotland werden begraven. Er staat nog een mooie abdij. Daarover hoef ik niets te vertellen; sinds het verhaal van Verne is er niet veel veranderd. De welvaart is toegenomen, dat wel, en de mogelijkheid bestaat ook om er te kamperen.

Een veerbootje bracht ons weer naar Fionnphort op Mull, waarna deze weergaloze excursie in tegenovergestelde richting werd afgelegd.

K. Waij, april 2002

PS. Nergens in Oban wordt gewag gemaakt van Verne’s *Le rayon vert*!!! Ook niet in de reisgidsen!!! Oban is als badplaats populair geworden door toedoen van koningin Victoria. Het klimaat verlichtte haar reumatische aandoeningen.

